

Мишел Жори

Планетата на кравите

На 31 декември 2020 година можеше да се смята, че Световната енергийна мрежа ИНЕС бе обхванала цялата планета. И най-затънтените кътчета, както казваха, бяха „получили връзката си“. А на Запад някои от градовете от средно значение, които по местни политически причини до 2020 година бяха свързани единствено със старите регионални мрежи, се включиха към общия режим с невероятен рекламен шум. Световната телекомуникационна система ИНКОН също бе свързана с ИНЕС.

БУРЕНА (Европейска агенция за енергията) осигуряваше управлението на системата за бившия Общ пазар чрез спътниците „Аристотел“, „Едисон“ и „Попов“. Мавър бе един от градовете, свързан до 2020 със старата мрежа на БУРЕНА. Освен това той бе и експериментален град за системата ПАПМ (Постоянно автоматично проучване на мнението). Между проучените един типичен гражданин на четирийсет и една години – Реми Лангле, технически контролър на автоматичните системи за контрол – направи на 21 октомври 2020 година заявление, запазено в архива на ПАПМ: „Удивлява ме не толкова фактът, че съм свързан, а мисълта, че независимо кой, независимо къде е също така свързан. Преди бяхме като голямо семейство. Сега сме като едно тяло. Човек се чувства в безопасност...“

Ерата на пълната сигурност достигаше апогея си. Беше близко и до своя край, но никой не знаеше това.

Пълна сигурност се наричаше свръхмощната администрация, която властваше над хората и земите им, като покриваше дори държавите и енергийните агенции.

Но стотици милиони хора бяха гледали научнофантастичния филм „Планетата на кравите“. И в стотици милиони глави се зародиха тайни мечти за крави. А после по континентите като огнена следа премина слухът, че електрическият ток, разпространяван от ИНЕС, е отровен! Ужасяващи чудовища можеха да изникнат от който и да е контакт или от най-безобидния домакински уред. Мечти за чудовища, мечти за крави... През царуването на Пълна сигурност човечеството мечтаеше много, но не го знаеше.

5 януари 2021 година: Ромен Мара, психолог-консултант в областното управление на Пълна сигурност, се събуди с мисълта, че новогодишният отпуск е свършил. Помисли си, че всичко има край и това е жалко. За щастие той много обичаше работата си на психолог-консултант в Пълна сигурност.

Спря да мисли, за да икономиса енергия (макар че това бе непатриотично), и дълго търка замъглените си очи. След четирийсет секунди отново започна да мисли. Бе закоравял интелектуалец. Помисли си, че сега вече Пълна сигурност ще наложи своята идеология и власт над човечеството поне за хиляда години... Кой можеше да повярва, че за по-малко от седмица всичко ще свърши!

Пред Ромен Мара стоеше трудна задача. Всеки път, когато трябваше да възобнови работата си след няколкодневно прекъсване, той изпитваше дълбока несигурност. Несигурността бе участта на тези, които гарантираха сигурността на другите!

Огледа се в програмираното огледало на банята. Кръговете около очите и сивите косми на брадата му се появиха подчертани от дебела синя линия. Постави на лицето си вибромаска и напръска брадата и косите си с черна боя. От печалните му занимания го откъсна повикване от ТИТ (телефон, интегриран в телевизор). Областното управление на Пълна сигурност го умоляваше да отиде в Мавър, за да разследва слухове около ЕЧНП (Електрически чудовища с неизвестен произход).

Слухове – Земята, градовете, селата, главните пътища и задните дворове бяха пълни с тях от десетки години, от векове, от хилядолетия. Сто милиона слухове обикаляха света.

Позволи си лукса да вземе един душ с петдесет процента вода и към него прибави няколко философски размишления. Опита да си представи какво би казала баба му за слуховете около електрическите чудовища. Баба му и неизброимите ѝ мъдрости, с които бе натъпкала детската му глава, ръководеха неговите действия и представляваха основите на схващанията му за света. Спря се на „Малкото камъче и кола обръща“. Оказа се пророчество.

Напред! Напред срещу чудовищата! Телепредадената заповед за действие му разрешаваше употребата на електрически пистолет... Електрически ли? Изкара оръжието от една кутия за обувки и го разгледа с недоверие, като че ли очакваше да изригнат гръм и мълнии. Но овехтялото пистолетче и на мушичката зло нямаше да стори. За по-сигурно, не, за по-безопасно, за да не му се налага да си служи с него, приложи една рецепта на баба си, която използваше червило, заето от момиче, „лудо по тялото си“ – традиционен израз, – за да предотврати насилието у дома и в селото. С малката оранжева гилза, ловко измъкната от една плажна гърла, Ромен Мара начерта кръста на свети Андрей¹ върху

---

1. Във формата на „Х“ Б.пр.

дръжката на електрическия пистолет, модел, „Визир-Покет, Никс 2016“. Не е забранено да се мисли, че това действие ще има известно значение в по-нататъшния развой на събитията.

Мавър бе селище с около дванадесет хиляди жители, експериментален град от системата ПАПМ, разположен в южната част на Централния масив и свързан с ИНЕС – ИНКОН от септември 2020. Въпреки неотдавнашното свързване със Световната енергийна мрежа градът си оставаше малко настрана от големите оси на движението, цивилизацията и културата. Тук режимът на Пълна сигурност бе желан от дели поколения дребни магазинери, отрудени чиновници и зле платени работници. Днес той бе посрещнат добре от населението, което жадуваше преди всичко спокойствие и сигурност. Често строги, правилата на ПС бяха по принцип добре приети. Почти никой не оспорваше господстващата идеология; администрацията на ПС не срещаше никакви особени трудности...

Но вече не беше точно така. Мавър най-сетне бе свързан с ИНЕС и жителите му гледаха „Планетата на кравите“. Странни събития започнаха да стават в мирното градче. Пусна се слух, че ЕЧНП са пристигнали! Кравите от филма се появиха огромни и релефни по стените и покривите на града. Чудовища от научната фантастика се криеха сред уютата на домашните огнища, в сърцевината на електрическите контакти, във вътрешностите на верните домакински уреди... освен ако не бяха в главите на славните жители на Мавър!

ЕЧНП! ЕЧНП!

Ромен разгледа фотокубчето на свидетеля, когото трябваше да разпита. С две думи – жена чаровна, красива и нежна, на вид леко отпусната, с прическа на модна фризьорка. Изпъкнало чело, замечтани очи, дълги руси коси. Трийсет и пет годишна. Казваше се Колет Депорт. Средствата за осведомяване вече се бяха занимавали с нея и от Мавър излъчиха репортаж за Меркурама. Колет бе плакала под студеното око на камерата. Беше красиво.

В града Колет може би не бе първата, която беше видяла чудовищата, но тя първа се осмели да заговори за тях. А това не бе малка заслуга. Беше се оплакала от насилието, което търпеше. Беше викала за помощ и бе вдигнала в тревога Пълна сигурност. Пълна сигурност беше тук, за да помага на гражданите при всякакви обстоятелства. Пълна сигурност беше тук, за да донесе на цялото население именно една пълна сигурност.

Публикуваха комюнике в следния смисъл: „Госпожа Депорт беше подложена на неприятно и необяснимо въздействие от страна на

електрическите си прибори.“ Това, общо взето, отговаряше на *слуховете за чудовища*. Областната агенция на ПС бе критикувала остро термина „необясним“, пропуснат поради нехайство.

С една дума, чудовищата бяха започнали да изникват от прахосмукачките, от стереоуредбите, от ТИТ, от миксерите, от хладилниците и дори от съвсем безобидните нощни лампи! Явлението, изглежда, бе за-сегнало главно градовете, които се бяха включили към мрежата съвсем отскоро, към края на операцията. Прожекцията на знаменития филм на Норт американска синик къмпъни в тези градове по едно и също време не можеше да бъде нищо друго освен съвпадение. И сега ЕЧНП се появяваха редовно в Мавър и другаде. Ромен се свърза с фризьорския салон „Палом“ на улица „Генерал Жозеф Ербер“ Представи се като пратеник на Пълна сигурност.

– Господи! – възкликна Колет. – Пристигайте веднага. Не издържам вече!

С въздушни дрехи, движения и усмивка, русата фризьорка работеше бавно между момче и момиче от персонала и дванайсетина клиенти: седем-осем жени и двама-трима мъже.

Когато се представи, нито една екстрасистола не наруши хармонията на този микрокосмос. Беше настоял да види Колет на работното й място. Искаше да разгледа клиентелата и персонала. Побъбри малко и с едните, и с другите. Бързо се увери, че чувството за пълна сигурност на гражданите на Мавър не бе сериозно накърнено. Все още не беше...

Колет го покани у дома си. За всекиго беше голяма утеха да посрещне в жилището си представител на ПС. Ромен се запозна с мотомеханика, бивш състезател, Жулиен Депорт. Жулиен не беше загубил чувството си за пълна сигурност, но бе разгневен. От 10 януари 2021 състезанията с голям риск, които ПС гарантираше само до 97,80%, щяха да бъдат закрити. Фанатичен почитател на големия риск, Жулиен не скри пред Ромен разочарованието си от тази съвсем необоснована според него мярка.

– Имате право да се ядосвате – каза Ромен. – Това е част от вашата вътрешна сигурност. Не мога да не си мисля, че ако хората по-често се решаваха да дадат израз на недоволството си, нямаше да има чудовища в електрическите уреди!

Каквото и да стане, винаги ще има хора, неспособни да се наслаждат на светения хляб на сигурността. Бабата на Ромен казваше: „Винаги ще има глупаци, които ще предпочетат черния хляб пред белия!“

Ромен разбра, че Жулиен Депорт бе въбесен най-вече, че е загубил

великолепния претекст да изчезва пет-шест пъти седмично от луксозния апартамент на улица „Сенатор Еме Ръоно“. Колет беше десет години по-възрастна от него. За щастие скоро щеше да има нови състезания, също така вълнуващи, но гарантирани от ПС до 99.50%.

Ромен Мара разговаря със семейството в хол стил „Риджънси“, пред огромно разнообразие от алкохолни напитки – от индийска водка до калифорнийска сливова, произведена в казаните на Мавър. Колет не беше чак толкова разстроена, колкото си мислеше той. Изглеждаше твърде доволна, че е привлякла вниманието на Пълна сигурност. Не желаше нищо повече от това. Държеше се; като че ли самото присъствие на психолог-консултант трябваше да прогони завинаги чудовищата. Жулиен Депорт изглеждаше раздвоен между неверието и раздражението. Но нито единият, нито другият бяха загубили чувството си за пълна сигурност, което бе най-важното.

По-късно Ромен Мара се разхожда дълго из улиците на Мавър. Бяха го избрали за изпълнението на тази задача поради първите две букви на фамилията му име, които съвпадаха с първите две букви от името на града. Това беше съвсем осигуряващо.

Гигантските афиши за „Планетата на кравите“ изникваха от стени-те и се устремяваха в сивото, лишено от слънце зимно небе. На фона на яркозелена ливада се виждаше огромно бяло преживно животно: добродушна и малко присмехулна крава, символ на Пълна сигурност... или може би точно обратното. Филмът се прожектираше за трети път по холоекраните на града; постоянно го даваха и по кабелната телевизия на ИНКОН. Без съмнение това бе един от най-големите кинематографични успехи от началото на века. Твърде загадъчен успех, който консултантите от Пълна сигурност не бяха успели да обяснят задоволително и за чиято същност те се колебаеха, без да постигнат единомислие.

Дали е добър? Дали е вреден? Гледаха го по цялата земя. Стотици милиони зрители го аплодираха. Някои от консултантите стигнаха до-там, че му приписаха вината за слуховете около чудовищата...

Тъй или иначе белите крави на бъдещето се разхождаха по всички стени на света, превърнати в непоносимо зелени ливади както в Мавър, така и навсякъде другаде. На терасата на едно кафене Ромен срещна трима млади социолози. Те признаха, че са ученици на Херман Трол, специалист по слуховете. Интересувала се също й от теориите на Симон Анвер, независим изследовател с твърде смели идеи. Разбира се, те бяха в Мавър, за да проведат анкета върху ЕЧНП, както хиляди други

анкетъори по света проучваха хиляди, стотици хиляди слухове за ЕЧНП...

– Аз също съм дошъл заради слуховете – каза Ромен. – Но не се интересувам от теориите на Симон Анвер.

Това бе чиста лъжа. Разговорът се оживи. Ромен Мара се представи като агент от Пълна сигурност. Дъгообразната му значка направи голямо впечатление на младите социолози и те не чакаха дълго да ги моли, за да отговорят на въпросите му. Само че не знаеха нищо или почти нищо. Въобще не вярваха на показанията на Колет Депорт. „Баба ми казваше...“ – започна Ромен. Не довърши изречението. Социолозите оцениха със смях тази изтънчена шега. Разговорът продължи с чудесна мароканска бира. Младите социолози запазваха, въпреки Симон Анвер и ЕЧНП, чувството си за пълна сигурност.

На улицата беше приятно топло. След свързването с ИНЕС градът имаше климатична инсталация. Ромен Мара вървеше с бавна стъпка по булевард „Контраадмирал Ромен Лазар“ и си мислеше: „Ако ЕЧНП не съществуват реално, то слуховете са факт...“ Спря на улица „Емил Донасиен“ и зараглежда възхитен бялата крава, която пасеше над катедралата.

Излезе от центъра на града и тръгна към покрайнините, където се намираще местният хотел „Мелани“. Всички сгради на Пълна сигурност, които подслоняваха администрацията и различните служби – помощ, полиция, настаняване и др., – се наричаха хотел „Мелани“ (или неговия еквивалент на други езици). Донякъде демодирано, но безкрайно успокояващо женско име: Мелани.

Като консултант на служба Ромен Мара бе запазил малко апартаментче със свързочна стая. Почувства се на сигурно място. Веднага се свърза с Южноевропейското областно управление и не след дълго присъства на телематичен дебат. Сред проблемите, които измъчваха високоставените ръководители на ПС, фигурираше и отношението на Църквите спрямо Пълна сигурност. По принцип големите Църкви сътрудничеха лоялно на Пълна сигурност. Старата и Мистична Църква Катпро СМЦК, даваше добър пример. Но със сектите не винаги бе така. Множество гуру и пророци бяха добре настроени към Пълна сигурност, но понякога влизаха в идеологическа или пряка конкуренция с ПС. Изобщо не забелязваше тези „конски мухи“. Общо взето, те не заслужаваха особено внимание. Но освен тях имаше и религиозни общности, които въздигаха първоначалната несигурност в истинско верую и

твърдяха, че човек „трябвало да се чувства обезоръжен и гол в ръцете на бога“. Такива бяха например петдесетте или стоте хиляди привърженици на мага Токатади. Естествено, те бяха неприятели на ПС, но до каква степен бяха опасни за установения ред? Точно това и обсъждаха. Висшите ръководители поискаха мнението на социолозите и психолозите-консултанти. Един от участниците говори за санкции. Най-тежкото наказание, което можеше да се наложи на индивида, бе неговото изключване от Пълна сигурност. След изключването той практически вече не беше човешко същество: нямаше никакво право на никаква форма на сигурност, разбира се, дори и на физическа. Но обществеността нарочно не беше уведомена за това наказание и неговите последствия, за да не бъде предварително лишена от чувството за пълна сигурност – основен елемент на системата. Двусмислие, противоречие: как да се излезе от това положение?

Изключването нямаше никакъв назидателен ефект, защото по-голямата част от населението не вярваше, че то е възможно. И какво все пак става с изключените индивиди? Предпочитаха много-много да не се замислят за това... Един от участниците в разговорите, д-р Карл Вандес, поиска върховното наказание да бъде разкрито пред обществеността, за да постигне пълния си ефект. Мнозинството се противопоставяше. Дойде ред на Ромен Мара да изкаже мнението си.

Ромен си бе изградил здрави позиции сред администрацията на Пълна сигурност, като цитираше по всякакъв повод мъдростите, пословиците и поговорки, на които баба му го бе научила в детството: това успокояваше ръководителите. Така че дължеше успеха си повече на народните мъдрости или на каквото бе останало от тях, отколкото на университетските си дипломи.

– Ами – започна той, като този път не добави неизменното: „Баба ми винаги казваше...“ – най-доброто е враг на доброто!

Избухнаха аплодисменти. Един много високопоставен ръководител обясни смисъла на тези, които не бяха разбрали:

– В момента нещата не са чак толкова зле. В желанието си да подобрим едно почти идеално положение не рискуваме ли всъщност да повредим един твърде деликатен механизъм?

Тези мъже и жени, чиято задача бе да гарантират на гражданите пълна сигурност, знаеха, че тя е просто измама, и отчаяно търсеха собствената си вътрешна сигурност. Бабата на Ромен Мара с нейните чудесни мъдрости представляваше за тях някаква закриляща ги сила, на която обичаха да се осланят от време на време. В заключение препоръчаха на

Централното управление да запази статуквото.

Но затова пък мнозинството от представителите желяха да се вземат строги мерки срещу така наречените „гуру на несигурността“. Нито един глас не се издигна в защита на мага Токатади. Малцина смятаха, че трябва да го оставят на мира. Ромен Мара се присъедини към тях, като, разбира се, цитира една поговорка. Избра я малко наслуки: „Не дразнете лъва, когато спи...“ По този начин Ромен често печелеше пред научния език на другите консултанти.

Висшите ръководители поклатиха ведно мислещите си глави, питайки се кой всъщност е спящият лъв.

След това Ромен представи доклада си относно слуховете в Мавър, Нека поговорим за електрическите чудовища с неизвестен произход и за сластната руса фризьорка.

– Според вас – попита един от висшите ръководители – би ли могъл филмът „Планетата на кравите“ да бъде в основата на тези прословути слухове?

– Вие гледали ли сте филма? В един момент земните каубои мислят, че планетата е нападната от извънземни чудовища, неприятели на окупаторите от Порж. Изглежда, че и самите поржци са разтревожени, защото и друга тяхна колония е била завладяна по този начин, посредством енергийната мрежа... Да, слуховете за ЕЧНП често съвпадаха със завършването на връзката с ИНЕС и едновременно с прожекциите на „Планетата на кравите“. Би трябвало да се уточни статистическата корелация...

– По това вече се работи.

– От друга страна, изглежда, че Симон Анвер е предвидил феномена ЕЧНП доста преди да се появи „Планетата на кравите“...

Висшите ръководители на Пълна сигурност умишлено премълчаваха името на Симон Анвер. Той им беше стар враг. Може би бяха допуснали грешка, като го пренебрегнаха... В своята известна книга „Принципът за несигурност на съдбата“ той яростно се нахвърляше не само върху администрацията на ПС, но и върху самата доктрина за пълната сигурност. Всъщност участниците в дебатите не познаваха много добре теориите му. Ромен Мара бе опреснил паметта си за тази пламенна личност просто по интуиция няколко дни по-рано. Сега предпочете да не се задълбочава. Въпреки това подсказа, че освен уточняването на статистическите корелации трябва да се предприеме и сериозно информационно изследване на хипотезите на Симон Анвер.

ЕЧНП съществуваша: оставаше да се определи степента на тяхната

реалност. Основите на Пълна сигурност започваха да се разклащат...

Ромен Мара бе помолен да възобнови разследването си в Мавър и да продължи плодотворните си връзки със свидетел А1 – Колет Депорт. Предложиха му нови технически средства. Заяви, че предпочита да работи с методите на баба си. Ръководителите отстъпиха. Все пак се въоръжи с пистолета си. „Визир Покет“, модел „Никс 2016“, нацапан в края на дулото с червило.

Служебните му задължения го задържаха няколко дни в хотел „Мелани“ на неговия сектор, където приемаше тъжители, изпратени от първичните служби на Пълна сигурност. Доjde жена, която се оплакваше, че страда от неизлечима болест, и той ѝ отговори убедено, защото такива бяха правилата, че неизлечими болести няма. „Лекувайте се и пазете чувството си за пълна сигурност.“ Знаеше, че лъже. Ролята му бе такава. Жената си тръгна успокоена, но чувството за вътрешна сигурност на Ромен Мара понесе тежък удар.

След това прие младеж, който страдаше от метафизичен страх. Обясни му, че метафизичният страх не може да съществува в свят, който разполага с международната енергийна мрежа ИНЕС, да не говорим пък за международната комуникационна мрежа ИНКОН! Младежът стисна здраво ръката на консултанта. Беше си възвърнал скъпоценното чувство за пълна сигурност.

Млад чиновник доjde да се оплаче, че при него успехът определено закъснява. Поради това чувството му за пълна сигурност е застрашено. Отначало Ромен Мара се държа строго:

– Господине, вие живеете в свят на пълна сигурност. Това означава, че успехът, който е елемент на пълната сигурност, за вас явно е в края на пътя ви. Може би това забавяне е цената, която трябва да платите за сигурността. Нетърпението е почти престъпление! Да разгледаме сега вашия случай. Пълна сигурност е гаранция, че можем винаги, във всеки момент да направим нещо, за да ви помогнем...

Ромен приемаше от десет до двайсет души на ден. Тези консултации го потискаха много и той вземаше успокоителни, за да не се поддаде на желанието да се гръмне със своя „Визир Покет“, модел „Никс 2016“.

На 9 януари се върна в Мавър. Колет Депорт се бе освежила, за да посрещне пратеника на Пълна сигурност. Дългата червена рокля откриваше приятно ханша ѝ, коляното ѝ, рамото и един триъгълник между лявата гърда и пъпа. Благодарение на климатичната инсталация в града,

благодарение на ИНЕС, тя можеше да се разхожда по тази дреха, без дори да настръхне.

А чудовищата продължаваха да я измъчват! Не само вкъщи, но и у приятели, по време на събирания и празненства. Без съмнение ЕЧНП я бяха избрали за жертва! Не я оставяха на мира дори и на обществени места! Вече не стъпваше във фризьорския салон; започваше да губи чувството си за пълна сигурност... Ромен се интересува как изглеждат чудовищата. Някои изобщо не подлежаха на описание. Други напомняха поразително слюзестите или люспести извънземни от старата научна фантастика. Да, много от електрическите чудовища като че ли излизаха направо от илюстрациите от периода преди Пълна сигурност: епоха, когато писатели, художници и режисьори не се страхуваха да вдъхват несигурност на хората... Ромен слушаше фризьорката внимателно. Приемаше на сериозно нейните показания и съвсем скоро чувството ѝ за пълна сигурност укрепна. „Нали ми вярвате, господин консултант?“ Малко по-късно: „Вярвате ли ми, Ромен?“ И накрая с вик: „Ромен, скъпи, закълни се, че ми вярваш!“ И Ромен се закле.

Той все още не бе видял с очите си чудовищата. Трябваше да остави Колет сама, за да продължи разследването в града. Тя го хвана за ръкава и по страната ѝ се търкулна гореща, блестяща сълза. Обеща ѝ да се върне бързо и да бди над чувството ѝ за пълна сигурност. Искаше да улови пулса на общественото мнение или, как го казваше баба му, да пусне едно ухо по улиците.

С минавачите завързваше разговор без никакви трудности. Благодарение на Пълна сигурност недоверието бе изчезнало. А освен това Мавър се намираще на границата на Юта. По терасите на заведенията хората пиеха ледена бира, за да се насладят на климатичната инсталация на града: от двайсет до двайсет и три градуса. Говореха за едно, за друго. Ромен опита мароканска наливна бира, японско розе и либийска кока-кола. Поговори за едно, за друго, за слуховете и за тази приятна топлина, която Пълна сигурност предлагате на народа. Всички или почти всички бяха гледали „Планетата на кравите“. Мнозина познаваха фризьорката Колет Депорт. Само някои бяха запомнили какво означава съкращението ЕЧНП. Над града все още царуваше чувство за пълна сигурност.

- Знаете ли, че тук, в самия Мавър се носят слухове за чудовища?
- А има хора, които виждат от уредите да излизат насекоми!
- Не насекоми – гущери. Или змии...
- Тая лудата, Колет Депорт, която...

– Филм ли снимате? Вие сте сигурно от някоя програма?

Ромен се върна на улица „Сенатор Еме Рьоно“. Колет лесно го убеди да остане през нощта в апартамента. Жулиен отсъстваше – имаше състезание до 97,8%, последното преди закриването им.

– Лека нощ! – каза им той по ТИТ-а. Изглежда, напълно владееше чувството си за пълна сигурност.

Фризьорката и консултантът решиха да направят експеримент и включиха всички електрически уреди. В 23 часа и 20 минути нито едно електрическо чудовище не се бе появило. Колет се усмихваше.

– По това време трябва да се появят!

23 часа и 30. 23 часа и 40... Нищо.

– Готови сме – каза Ромен.

– Да, да, да!

Първото ЕЧНП се показва от аквариума, в който миниатюрни подводници и морски животинки колкото човешки пръст се бяха впуснали в безкрайна битка с променлив изход. Ромен взе наметката си и отбеляза часа на появяването: 23. 43. Време беше.

Дебел жълт гушер излетя към лампата, мърдайки с антени. Обиколи светлината, а крилето му шумоляха като смачкана хартия. После се спусна към Колет, но тя успя да отскочи и се развика: „Мръсна гадина! Мръсна гадина!“ Гушерът тупна на килима и се пръсна в слузеста локва, която бавно попи с мелодичен звук. Откъм блока „Баня-грижи“ се чу силен пукот и Колет се сви на фотьойла със затворени очи, „Започна се!“ Ромен се отправи към мястото, откъдето идваше шумът. Насреща му се хвърли насекомо, голямо колкото куче, с червени крила, украсени с черни пречупени кръстове. Той не се отдръпна достатъчно бързо и косата и горната част на лицето му се опърлиха. По дрехите му пробягаха искри. Насред стаята избухна кълбо дим. Колет се изправи с вик. Ромен измъкна от колана си визирпокета и го насочи в празното пространство. Гигантското насекомо се разсипа в пепел по мокета. Мястото му се зае от риба с човешка глава и плавници, наподобяващи крила на прилеп, която бясно започна да кръжи над Ромен...

Ако чудовищата бяха електрически същества, как ли щеше да им се отрази изстрел от същия тип? Визирът изпусна синя дъга, веднъж, два пъти... неспирно. Ромен забеляза, че зарядът на оръжието рязко спада, рибата се изду, човешката ѝ глава изчезна и се замени от птича. Продължаваше да кръжи над главата му. После изведнъж се насочи право към тавана и изчезна. Ромен си пое дъх и избърса потеклата по челото и врата му пот.

Нямаше време да седне. От ТИТ-а, чиято клавиатура тракаше бясно, се появи виолетов октопод с щръкнали жълтеникави бодли. Чудовището изхвърли еластичното си пипало към Колет и на ръката ѝ веднага се появи дълга драскотина. Младата жена не извика. Големите ѝ сини очи гледаха Ромен с възхищение и ужас. Като че ли за момент консултантът от Пълна сигурност бе озарен от истината. Но просветлението трая кратко; ЕЧНП се завръщаха с пълна сила. Трябваше да посрещне нападението, макар да бе убеден, че въоръжената съпротива е безполезна и детинска. Но се надяваше, че като се бори с ентузиазъм, ще успее да подхранва чувството за сигурност у Колет.

Когато първата вълна отмина, той целият бе опърлен и полуослепен. Колет се засмя. Благодарение, въз... на ИНЕС чувството ѝ за пълна сигурност се беше запазило. Взе ръката ѝ, затърси туптенето на сърцето ѝ по голата гръд... Гола? А, да, чудовищата бяха разкъсали почти напълно дрехите ѝ, както се случваше в старите научнофантастични истории.

Трябваше да я остави, за да се бие с голи ръце срещу една синя амеба, а след това и срещу летяща жаба. Пистолетът му бе празен. Целите му ръце бяха покрити с червени петна от изгаряне. И лицето му сякаш бе в огън. От хладилния блок изникна звяр със зинала паст, оголила десетсантиметрови кучешки зъби. Тялото му представляваше огромна, отпусната, полупрозрачна торба, в която се гърчеха вътрешностите. Звярът мърдаше предните си лапи, въоръжени с остри нокти. Нямаше задни крайници. Ръмжеше глухо. Ромен записа звука в наметката си. Интересно. От големия корем, разплут на пода, се разнесе непоносима воня.

По погледа на Колет Ромен разбра, че тя губи чувството си за пълна сигурност. Колет изстена и се опита да припадне, но не успя, което беше по-скоро лош знак (доброто функциониране на рефлекс за припадане показваше целостта на чувството за пълна сигурност). Ромен прободеше с кухненския нож торбата в вътрешности. Ободряващ успех. ЕЧНП започна да стене по същия начин като фризьорката. Колет млъкна изненадана. Ромен бръкна с ръка в паста на звяра, изтръгна езика му и го захвърли на мокета с победоносен вик. В краката му се образува червено петно. Почувства се герой. Колет се хвърли към него с вик: „Моят герой!“ или нещо подобно. Усети втора пълна сигурност. Чудовището се мятеше по пода, пръскайки из апартамента слузеста кървава течност.

Влажните длани на Ромен лепнеха по топлата кожа на Колет и по парцалите, които бяха останали от бельото ѝ. ЕЧНП беше все още живо. Ромен се чувстваше щастлив, но изморен.

Откакто бяха свързани с ИНЕС, прекъсването на индивидуалния електромер за разпределение на електричеството беше невъзможно. Умишленото прекъсване беше забранено. Като представител на Пълна сигурност Ромен можеше да го направи, но се колебаеше. Това му изглеждаше противоестествено. Притежаваше прекъсвач модел „Ситинг Бул² 9020“ даден му от ПС, с който можеше локално да прекъсва електрическия ток. Включи го към линията на хладилния блок.

Електромерът изключи и настъпи тъмнина. Ромен изпсува. Не беше предвидил това. Колет закрепя. На Ромен му се прииска да си запуши ушите. Много деца и младежи въобще не познаваха тъмнината, която ги ужасяваше. Но Колет Депорт беше родена доста преди режима на Пълна сигурност... дали бе забравила тъмнината? Ромен изключи „Ситинг Була“. Отново стана светло. Всичко беше наред. Апартаментът бе празен. Бяха останали само следи от мръсотията. Отбеляза, че те бързо изчезваха. Опипа лицето си и се оказа, че то е сухо.

– Тази вечер беше ужасно! – каза Колет. – По-лошо и от самите чудовища!

– По-лошо – съгласи се Ромен.

– Мисля, че няма да се върнат вече. Много съм уморена...

– Така ли, когато си много уморена...

– Обикновено си отиват. Странно е, нали? Ще си лягаме ли?

Ромен не можеше да я остави сама. Легна при нея. Направи всичко, на което бе способен, за да ѝ възвърне чувството на пълна сигурност. Но точно в момента, когато мислете, че вече бе успял, и Колет стенеше от удоволствие в ръцете му, от пода, цвърчейки, изскочи голям колкото теле червен плъх с антена.

Сутринта събраха странни останки и Ромей ги сложи в найлоново пликче. Приличаха на нежни паяжинки. Със сигурност за първи път някой прибираше останки от ЕЧНП. Ромен отново се почувства герой, още повече че нощта бе завършила доста добре. Продължи разследването.

Застана пред изхода на един синикуей, за да разпита зрителите, които бяха гледали „Планетата на кравите“. Филмът се бе харесал на всички. На всички ли? Методът въобще не беше научен, но все пак на всички! Или лъжеха, защото бяха надушили, че е пратеник на Пълна сигурност, или в сърцето на съвременния човек съществуваше лудо, неудържимо и опасно влечение към бели крави и зелени полета! Разпитваше

дали някой определен момент им е направил силно впечатление, но не получи никакъв точен отговор. Зрителите се измъкнаха от столовете си в състояние на сиропирано блаженство и като че ли се събуждаха от дълъг-дълъг сън. Несъмнено и бабата на Ромен щеше да бъде обърквана колкото внука си.

Факт от първостепенно значение: притегателната сила, която кравите упражняваха върху децата от Пълна сигурност. Каубоите от филма, на коне или в джипове, не бяха вече героите от „Завладяването на Запада“. Сегашният герой не беше и всепобеждаващият извънземен жител, който завладява Земята: герой беше кравата. Ако се замисли човек, това беше забележително развитие на чувствителността.

Тази нощ Жулиен имаше още едно състезание до 97,8%. Като размисли, се оказа, че предното е било само предпоследно... Колет демонстрираше чувство за сигурност, здраво като скала. За да посрещне чудовищата, си беше сложила костюм в черно и зелено, украсен с прозрачни, възбуждащи рисунки.

Какво удоволствие би било за едно нормално устроено ЕЧНП да разкъса тази фина тъкан!

– Ромен, скъпи, защо да не се любим веднага, за да ги спрем?

– За да ги спрем? Да. Защо не!

Чувството за пълна сигурност на консултанта се издигна на завидно ниво. Докъм полунощ те изградиха срещу нашествието преграда от диво удоволствие. В нула часа и три минути се появи първото чудовище. Наблюдаваха го изтощени с влажен поглед. Точно както преситена крава гледа любимия си каубой. Скоро ЕЧНП станаха пет-шест. Приличаха повече от всякога на същества от научната фантастика преди Пълна сигурност – безкрайно отблъскващи и заплашителни.

– Само не изгасяй светлината – каза Колет, докато се обличаше. – Ще умра от страх!

Ромен залитна, търсейки дрехите си и „Визир Покета“. Откри пистолета и реши да не се облича. Беше твърде уморен. Нещо белезникаво, продълговато, зъбато и ноктесто се спусна към него, като се целеше в очите му. Ромен се прикри с ръце и те веднага бяха издрани от ноктите. Можеше ли човек наистина да бъде ранен от ЕЧНП? Свали ръцете си, потънали в прясна кръв. Опитът беше убедителен!

Отбраняваше се с пистолета. Чудовищата съсредоточиха атаките си към него. Колет, сгушена зиморничаво във фотьойла, наблюдаваше с полуужасен, полувъзбуден поглед великата галактическа битка на своя любим рицар. Изстрелите от „Визир Покет“ не убиваха ЕЧНП. Имаха

странен ефект – електрическата дъга издуваше чудовищата и те политаха, изгубили всякаква агресивност. Скоро всички ЕЧНП бяха подути и се клатушкаха като пияни космонавти в безтегловност. Някои повърнаха на мокета. Две-три чудовища се пръснаха, изпълвайки уютния апартамент на улица „Сенатор Еме Рьоно“ с чудновати телесни течности и вътрешности.

Битката бе започнала едва преди четвърт час, но вонята беше вече нетърпима. Ромен пак зареди оръжието си.

ЕЧНП! ЕЧНП!

– Усещам, че и аз ще повърна – каза Колет. – Да се махаме оттук!

Ромен се облече и тръгнаха. Щом излязоха на улицата, Колет веднага провери състоянието на грима си в автоматично огледалце. Ромен въздъхна облекчено. Чувството за пълна сигурност на младата жена усътояваше на всякакво посегателство.

Оживлението беше необичайно за Мавър. Разхождащите се посред нощ се възползваха от тропичния климат. ИНЕС беше успяла! Това беше нейната лебедова песен, но все още никой не го знаеше (освен може би Симон Анвер). Няколко зяпльовци вдигнаха глави. По покривите и в небето над града имаше чудовища! Някои от тях се влачеха по земята, близо до източниците на светлина или светещите фирми. Всички те изглеждаха много по-безобидни, отколкото чудовищата в апартаментите. Ромен отбеляза този факт в наметката си. Изглежда, хората вземаха ЕЧНП за оригинална атракция и нищо повече... Ромен и Колет дори чуха младежи да говорят убедено, че става въпрос за реклама на нов синикуей.

Чувството за пълна сигурност на населението все така изглеждаше ненакърнено. Ромен напразно се опита да изнамери поговорка на баба си, която да се отнася до подобна ситуация. Никой не беше особено разтревожен.

Всичко си беше наред... Или може би всичко беше загубено!

На следващия ден чудовищата можеха да се видят вече и посред бял ден. В Мовър се появиха и ловните дружинки на Пълна сигурност. Семейство Депорт бяха помолили Ромен Мара да се настани у тях, за да ги закриля.

За първи път от създаването на Пълна сигурност технологическото общество беше поставено в шах. Тази сутрин в цяла Европа по-голяма част от службите бяха затруднени. С всеки изминат час злото се разпростираше по света. Говореше се дори за прекъсване на електричеството!

Ромен се свърза с областното управление на Пълна сигурност. Поради последните събития считаше, че разследването му е безсмислено. Колет вече не се отделяше от него. Тя призна, че загубва чувството си за пълна сигурност, щом се отдалечи на десет крачки от него. Жулиен Депорт беше зает в сервиза.

Пълна сигурност предвиждаше всичко, дори и най-невероятното. Беше предвидила нашествието на лепкави, газообразни, слюзести, електрически и други извънземни същества. Прословутите ловни дружинки бяха създадени, за да се противопоставят на нашествениците (тъй като човекът нямаше вече врагове на Земята, както го изискваше доктрината на ПС). Означаваше ли това, че ЕЧНП са от извънземен произход?

Ромен си припомни как излагаше официалната теза: всъщност чудовищата бяха със сигурност 97,75% холограми, изпуснати от един английски изследователски институт по електроника. Как можеше да се приема риск от 2.25%? Вината беше на англичаните, които наистина никога не можаха да разберат принципа на Пълна сигурност.

В Италия може би казваха, че вината е на германците. А в Англия – на французите... Някъде другаде вината може би беше на кубинците, на арабите, на японците, т черните, на жълтите, на червените... които всъщност не можаха да разберат принципа на Пълна сигурност.

Колет отказваше да се докосне и до най-нищожния електрически уред. Тя изпитваше такъв ужас от ТИТ-а., че Ромен трябваше да се обади вместо нея във фризьорския салон, за да анулира всички заявки на клиентите и да даде на персонала безсрочен отпуск за сметка на Пълна сигурност. Ромен ѝ предложи да отидат на синикуей и да гледат „Планетата на кравите“. Колет се колебаеше: киното също беше електрическа машина. Освен това там щяха да бъдат в полумрак. Все пак накрая тя се съгласи – в обществените места би трябвало да са взети мерки против нашествието на чудовища и спирането на тока.

Успяха да гледат „Планетата на кравите“ от край до край, без да се появи нито едно ЕЧНП. Действието се развиваше много години след покоряването на Земята от могъща галактическа раса – поржците. Поржците обричаха на тясна икономическа специализация световите, които владееха. Така например Земята беше определена за отглеждане на крави. Всички земляни, или почти всички, бяха гаучо и каубои! Естествено, цялата дейност бе контролирана от поржците. Белите крави в зелените полета бяха за хората смисъл и средство за живот. Завръзката беше някакво скарване на каубоите, едните – верни сътрудници на окупаторите,

другите – привърженици на съпротивителното движение, впрочем съвсем безполезно. Тъй или иначе планетата принадлежеше на кравите. Въпреки своята доброжелателност поржците унищожаваха промишлеността и научните изследвания. Снабдяваха земяните с всичко, което те не можеха да си произведат. За Земята това беше позорен изход, въпреки че тя не страдаше от това.

В определен момент в една ремонтна работилница за трактори се появяваха неизвестни чудовища и пръсваха из цялото село. Селяните дори мислеха, че това е нападение на извънземни същества, неприятели на поржците. Впечатляващо беше разнообразието от форми, които приемаха нашествениците. Човек би казал, че присъства на ревю на стара научна фантастика. Обяснението не закъсня: ставаше въпрос за най-обикновени холограми, изпуснати от нелегален изследователски център, в който техниците от съпротивата се опитваха да пресъздадат гордата земна технология. Поржците бързо овладяха положението и всичко си потече по старому. Пълна сигурност за по-убедително се беше заела с обяснението на филма!

Хванати за ръка, Колет и Ромен стигнаха до хотел „Мелани“. Ромен неволно си мислеше за теориите на Симон Анвер. Нима предвижданията на този млад американски енцефалог се сбъдваха?

Според него в момента, когато човечеството достигне телом и духом до пълната сигурност, една част от мозъка, възпирана от памтивека, ще заработи свободно. Човекът отново ще се превърне в творец. Но той няма да се промени основно: ще умее да пресъздава, да материализира само фантазмагориите, породени от страха и ужаса, таени дълго време в него. Вероятно ще ги пресъздава под една опростена, схематична, стереотипна форма, влияейки се несъзнателно от културните модели, с които разполага... Най-общият модел на ЕЧНП, изглежда, бе предоставен от „Планетата на кравите“ с нейните „холограми, изпуснати от нелегален изследователски център“ (освен ако те не бяха истински извънземни врагове на поржците...).

Симон Анвер твърдеше, че тази творческа сила е присъща на висшата дейност на главния мозък. Той изпращаше отделни примери за нейни потискани и ограничени прояви. Примери, взети най-вече от фантастичната или научнофантастичната литература. Призраци, чудовища, демони... НЛО според него бяха най-характерните творения на човешкия мозък. Всички те се появяваха най-вече през периодите на сигурност: относителната сигурност след война, дългите периоди на мир, на материална или духовна стабилност... Сборищата на вещици през

средновековието заемаха челно място сред анализираните явления в „Принципът за несигурност на съдбата“. Благодарение на християнската вяра средновековието притежаваше своего рода пълна сигурност. Католическата църква беше еквивалентна на ПС, който не биваше да се подценява.

Защо по принцип човешката „творческа сила“ беше възпирана? Изглежда, това бе условие за оцеляване. Индивидуално оцеляване и оцеляване на вида. Съществуването само по себе си беше достатъчно трудно в един безмилостен материален свят, за да се натоварват хората с войнствени и опасни измислени създания... Сигурността, която сега предлагаша на населението, притежаваше пространствено-темпоралните ограничения на човешкия живот, но регулиращият елемент на християнския ад вече не съществуваше. Вдигането на възбраната отново ставаше възможно, ако се намереше общ модел. Планетата на кравите беше донесла този модел.

Този ден, 11 януари 2021 година, положението в целия свят се влоши рязко. Нашествието на ЕЧНП прие невероятни размери. Прекъсванията на тока се умножиха. Ромен и Колет се подслониха в хотел „Мелани“. Ромен поръча експресен обяд, но ресторантската машина беше развалена. Взе от куфара си консерва неприкосновен запас – Пълна сигурност предвиждаше всичко, дори и невъзможното. Отвори кутията и откри вътре нещо подобно на храна, която раздели с Колет, а също и един голям нож, с който се въоръжи, за да посрещне чудовищата.

Нашествието започна. Пробождаше меки и прозрачни кореми, задъхвайки се от умора, като си бършеше челото на всеки десет секунди. Кървави останки се смесваха с горчивата му пот. Разрязваше ципести криле. Избождаше опашати очи. Разкъсваше люспести кожи... Не се тревожеше много. Хората щяха постепенно да загубвал чувството си за пълна сигурност. Задържащият механизъм отново щеше да потисне творческата им сила. Освен ако енцефалогът Симон Анвер не грешеше...

Но гражданите на XXI век имаха доверие на Пълна сигурност. Колко ли време щеше да им е нужно, за да загубят напълно чувството си за пълна сигурност? Ромен си помисли, че Сигурността няма да се съвземе след този удар. Но това беше най-малкото зло.

Отпусна ръце. Колет взе електрическия пистолет и стреля срещу ордата нашественици. Засегнатите от електрическата дъга ЕЧНП се издуваха и бавно се отдръпваха, замествани веднага от други. Когато оръжието се изпразни, тя не си направи труда да го зареди отново. Нямахше

смисъл. Щом спряха да се отбраняват, чудовищата престанаха да ги нападат. Настаниха се в апартамента. Светлината изгасна.

После отново светна. Чудовищата бяха изчезнали. Скоро пак се върнаха. Отново имаше повреда. ЕЧНП пак изчезнаха. Когато токът дойде, и те се появиха. Десет пъти, сто пъти. Ромен и Колет вече не им обръщаха внимание. Младата жена свикваше с тъмнината. Температурата падна, но все още беше поносима.

За да могат да оцелеят, се устроиха в хотел „Мелани“. Чудовищата се успокоиха и не показваха вече никаква агресивност. След два дни те се появяваха много нарядко и бяха съвсем безобидни. Колет си беше възвърнала чувството за пълна сигурност.

Загуби го, когато излязоха. Въздухът беше като през зимата – леден. Общата климатизация на населените места бе изживяла дните си. Пълна сигурност също. Ромен и Колет се притискаха треперейки.

– Сега ще трябва да икономисваме енергията – каза Ромен.

Четирийсет и осем часа по-рано тази мисъл щеше да е светотатство. Чувството за пълна сигурност на Колет Депорт умря отведнъж. Единственото, което тя каза, беше: „О!“.

Историческа бележка.

Често на филма „Планетата на кравите“ се приписва ролята на катализатор в така наречените „събития от януари 2021“. Някои кадри от филма без съмнение са повлияли на големите колективни халюцинации, които предшестваха падането на Пълна сигурност. Наложеното от поржците общество във филмовия разказ може би послужи за първоначален модел на обществото, което земяците създадоха през така наречения период „Сън-кау“³.

Теориите на Симон Анвер също преживяха своя звезден час. Енцефалогът не присъства на „събитията“. Той почина на 26 декември 2020 от инфаркт, без да успее да довърши последния си труд „Сътворяването на света“. Затова пък неговите ученици участваха активно в сътворяването на един нов свят.

КРАЙ

---

3. Слънчева крава (ат.) Б.пр.

© 1975 Мишел Жори
© 1990 Георги Ангелов, превод от френски

Michel Jeury
, 1975

Сканиране, разпознаване и редакция: Xesiona, 2008
Последна редакция: NomaD, 2008

Издание:

Мишел Жори. Жълтият прах на времето. Разкази
Книгоиздателство „Георги Бакалов“, Варна, 1990

Преводач: Георги Ангелов
Рецензент: Ася Къдрева
Редактор: Светлана Иларионова
Библиотечно оформление: Богдан Мавродинов и Жеко Алексиев
Рисунка на корицата: Текла Алексиева
Художествен редактор: Иван Кенаров
Технически редактор: Пламен Антонов
Коректори: Янка Енчева, Паунка Камбурова

Френска, I издание
Дадена за набор на 4.II.1990 г.
Подписана за печат на 30.VI.1990 г.
Излязла от печат: месец юли 1990 г.
Изд. № 2309. Формат 70×100/32
Печ. коли 19,50. Изд. коли 12,62. УИК 14,11
ЕКП 95366 5637-248-90
Държавна печатница „Георги Димитров“, София

Michel Jeury. La fête du changement, 1975

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9495>]